

gaan; ik deed mijn best om bij den staf van het leger gevoegd te worden.

S. Gij vliegt tamelijk hoog. Weet gij wel, dat voor de dienst bij den staf buitengewone militaire talenten vereischt worden; dat onze verdienstelijke Infanterie- en Kavallerie-officieren, eerst na veeljarige dienst en het afleggen van een moeilijk examen, bij den staf worden opgenomen; weet gij wel, dat de staf van een leger de kweekschool van deszelfs toekomstige Bevelhebbers en Veldheeren is; dat

X. X. Neen, vriend! daarvan weet ik volstrekt niets. Wat gij daar zegt is verbazend fraai. In mijne eenvoudigheid oordeel ik echter naar hetgeen ik zie. Ik ken er, die, nooit te voren gediend hebbende, en zooveel militaire talenten bezitten, als... als een advocaat of koopman gewoonlijk bezit, en die echter dadelijk bij den staf geplaatst zijn. Wat belijft u?

S. Ja! Hm! hm! dat kan — dat is — dat komt — maar

X. X. Wilt gij zeggen, dat zij die dienst niet goed vervullen, dan vergist gij u. Zij doen het *patent*! ware het anders, dan zoude men hen immers niet onder die uitverkorenen, niet in die school voor Generaals behouden. Sommigen hunner zijn zelfs voor hunne uitmuntende dienstvervulling zichtbaar beloond; waaruit ik meen te kunnen besluiten, dat die dienst niet zoo heel moeilijk aan te leeren moet zijn.

S. Gij oordeelt als een blinde over de kleuren. Gij zijt in het geheel niet op de hoogte van dezen tijd. Ik zoude u het geopperde raadselachtige geheel kunnen oplossen; maar daartoe ware eenige voorbereiding noodig, waarvoor ons nu, bij uw spoedig verlaten van de dienst, de tijd ontbreekt.

Hier nam ons gesprek eene andere, meer algemeene strekking, tot dat wij scheidden. Langen tijd dacht ik nog over dien mensch en zijne standverwisseling na; en wensch, ten slotte, ons leger met twee zaken geluk: Vooreerst, dat het van eenen strijdgenoot als X. X. ontslagen is; en ten anderen, dat het getal der zoodanigen onder hetzelfde zoo gering is, dat men niet dan met moeite het *origineel* van het bovengeschetste *portrait* zoude kunnen aanwijzen.

In Frankrijk is, bij een Koninklijk besluit van den 5den April jl., bepaald, dat de Luitenant-Generaals, volle 65 jaren tellende, en de *Maréchaux de camp*, 62 jaren oud zijnde, op pensioen zullen worden gesteld; alsmede, dat de officieren van opgemelde rangen, die, zonder nog den hierboven bepaalden ouderdom bereikt te hebben, door ziekten of gebreken, buiten staat zijn, actieve dienst te verrigten, evenzoo pensioen zullen verkrijgen.

De Generaal *Rogniat* heeft onlangs aan de Fransche akademie verslag gedaan, over een aan haar toegezonden *munitie-percussie-geweer*; hierbij heeft hij het volgende aangevoerd: » Men heeft reeds sedert eenen geruimen

tijd bedacht geweest, om de nadeelen te verhelpen, welke het gebruik der gewone munitie-geweren met zich voeren. Zelfs onder de gunstigste omstandigheden weigeren deze geweren op de honderd schoten, doorgaande zeven malen, om vuur te vatten; bij vóchtig weder somtijds tot zestig keeren toe. De percussie-geweren geven daarentegen een zekerder en krachtiger schot, en stooten minder bij het afgaan; bovendien wordt daarbij de helft der lading buskruid gespaard. Niettegenstaande deze voordeelen, heeft men tot nog toe bedenkingen gemaakt, om deze geweren bij het Fransche leger in te voeren. Men vreest dat de soldaat, bij het gezwinde laden, het percussie-hoedje te schielijk zoude opzetten, of onder de behandeling zoude verliezen. Ook had men tot nu toe geene percussie-geweren aangeboden, die eenen genoegzamen waarborg van sterkte, en langen tijd van duur gaven. De gewermaker *Lafaure*, die reeds in 1823 een percussie-geweer, dat zich zeer aanbeval, aan de akademie heeft voorgelegd, heeft nu op nieuw aan dezelve een ander geweer gezonden, waaraan vele wezenlijke verbeteringen zijn aangebragt. Het hooftoordeel van dit geweer, bestaat daarin, dat het percussie-hoedje zich door een vernuftig uitgedacht werktuig, van zelve op het aanbeeldje plaatst. Dit geweer is door de akademie goedgekeurd, en zal aan den Minister van Oorlog ter verdere beproeving worden overgegeven.

BERIGT.

Onder de roemrijke Nederlandsche wapenfeiten van lateren tijd, bekleedt ongetwijfeld de togt naar Palembang van den jare 1821 eene voorname plaats. En echter zijn de bijzonderheden van dezen belangrijken togt minder algemeen bekend dan men, het gewigt der zaak als maatstaf aannemende, onderstellen zoude. Een der verdienstelijkste officieren van ons leger, deelgenoot van die expeditie, en, door zijne toenmalige betrekkingen, tot het kennen zelfs van de kleinste bijzonderheden der onderscheidene krijgsverrigtingen, in staat gesteld, heeft wel de goedheid gehad, ons zijne hoogst belangrijke aantekeningen, ter plaatsing in dit tijdschrift, mede te deelen. Wij twijfelen geen oogenblik, of dit onderwerp zal onzen lezeren hoogst welkom wezen, zijnde het verslag van dien togt niet alleen voor den militair van waarde, maar voor ieder, wien Hollands krijgsgroem ter harte gaat; ja zelfs in het algemeen voor de nieuwere geschiedenis van ons Vaderland, van blijvend belang. In ons volgend nummer zullen wij de mededeeling dezes verslags aanvangen.

Bij *Spectator* is ontvangen, eenige bijdragen voor de wapens der Infanterie en Kavallerie. Bij tijd en gelegenheid zal hij daarvan ter plaatsing gebruik maken.